

დანიელის წიგნი — ას ჩვიდმეტი

მოახლოებული კვირადღის კანონის გამოცხადება: გაქცევის ნიშნის
ტიპოლოგიური ანალიზი

Jeff Pippenger

2024-03-05

და უაიტი მალე მოსალოდნელ საკვირაო კანონს განსაზღვრავს იმ „ნიშნად“, რომლის
წინასახეს წარმოადგენდა რომის ლაშქართა მიერ იერუსალიმის გარშემორტყმა 66
წელს; და ამით იგი გამოავლენს იმ კლასს, რომელსაც აქვს თვალეზი და ვერ ხედავს, და
ყურები და ვერ ისმენს.

„საუკუწოება ჩვენს წინაშე იშლება. ფარდა ეს-ეს არის აიწევა. ჩვენ, რომელნიც ამ
სერიოზულ და საპასუხისმგებლო მდგომარეობას ვიკავებთ, რას ვაკეთებთ, რაზე
ვფიქრობთ, რომ ასე ვეჭიდებით ჩვენი ეგოისტური სიმშვიდის სიყვარულს, მაშინ
როცა ჩვენს ირგვლივ სულები იღუპებიან? განა ჩვენი გულები სრულიად უგრძნობი
გახდა? ნუთუ ვერ ვგრძნობთ ან ვერ გვესმის, რომ საქმე გვაქვს შესასრულებელი
სხვათა ხსნისათვის? ძმებო, ნუთუ თქვენ იმათ რიცხვს ეკუთვნიით, რომელთაც
თვალეზი აქვთ და ვერ ხედავენ, და ყურები აქვთ და ვერ ისმენენ? ნუთუ ამაოდ
მოგცათ ღმერთმა თავისი ნების ცოდნა? ნუთუ ამაოდ გიგზავნიდათ
გაფრთხილებას გაფრთხილების შემდეგ? გწამთ თუ არა მარადიული ჭეშმარიტების
განცხადებები იმის შესახებ, რაც მოაწევს ქვეყანას; გწამთ თუ არა, რომ ღვთის
სამართალი ხალხზეა დამუქრებული, და მაინც შეგიძლიათ იჯდეთ უზრუნველად,
უმოქმედოდ, დაუდევრად, განცხრომის მოყვარულად?“

„ახლა არ არის დრო, რომ ღვთის ხალხმა თავისი გრძნობები ამ ქვეყანაზე
დაამაგროს ან თავისი საუნჯე ამ სამყაროში დააგროვოს. არც ისე შორს არის დრო,
როცა, როგორც ადრეულ მოწაფეებს, ჩვენც იძულებულნი გავხდებით, თავშესაფარი
ვეძიოთ უკაცრიელ და განმარტოებულ ადგილებში. როგორც იერუსალიმის
რომაული ჯარების მიერ ალყაში მოქცევა იყო იუდეველი ქრისტიანებისთვის
გაქცევის ნიშანი, ასევე ჩვენი ერის მიერ ძალაუფლების გამოყენება პაპის შაბათის
აღმსრულებელი დადგენილების გაცემისას ჩვენთვის გაფრთხილება იქნება. მაშინ
დადგება დრო, დავტოვოთ დიდი ქალაქები, როგორც მომზადება მცირე ქალაქების
დატოვებისთვისაც, რათა ვიცხოვროთ განმარტოებულ საცხოვრებლებში,
განმარტოებულ ადგილებში, მთებს შორის.“ Testimonies, ტომი 5, 464.

მალე მოსალოდნელი საკვირაო კანონი შეერთებულ შტატებში არის
გამაფრთხილებელი ნიშანი („ნიშანი“), „დიდი ქალაქების დატოვებისა, მცირე
ქალაქების დატოვებისათვის მოსამზადებლად, რათა განმარტოებულ ადგილებში,
მთებს შორის მდებარე განმარტოებულ საცხოვრებლებში გადავიდნენ.“ ლაოდიკიური
ადვენტიზმი უმეტესწილად ვერ აცნობიერებს, რომ შეერთებულ შტატებში საკვირაო
კანონის კრიზისი ასრულებს იმ „ნიშანს“, რომელზეც საუბარია წიგნში „დიადი
ბრძოლა“. იგი წინასახედ არის მოცემული სამი-ნახევარი წლის დასაწყისში არსებული
„ნიშნით“. „ნიშანი“, რომელიც აღსრულდა იერუსალიმის პირველი ალყის დროს,

რომელიც ახ. წ. 66 წელს მოხდა, წინასახედ წარმოადგენს იმ „დროშას“, რომელიც მალე მოსალოდნელი საკვირაო კანონის დროს აიმართება.

იერუსალიმის ფაქტობრივი განადგურება აღასრულა ტიტუსმა ქრისტეშობიდან 70 წელს, ხოლო ტიტუსის ალყა პირველად წინასწარ იყო სახეობრივად ნაჩვენები ცესტიუსის მიერ ქრისტეშობიდან 66 წლის ალყაში, რადგან იესო ყოველთვის რაიმეს დასასრულს რაიმეს დასაწყისით განასახიერებს. იესოს მიერ მიცემული გაქცევის „ნიშანი“ იყო ცესტიუსის საწყისი ალყა და არა ტიტუსის ალყა. ერთი იყო დასაწყისის ალყა, მეორე კი — დასასრულის ალყა.

„იერუსალიმის დაღუპვისას არც ერთი ქრისტიანი არ დაღუპულა. ქრისტემ თავის მოწაფეებს გაფრთხილება მისცა, და ყველა, ვინც მის სიტყვებს ირწმუნა, აღთქმულ ნიშანს ელოდა. „როცა იხილავთ იერუსალიმს ლაშქრებით გარშემორტყმულს,“ — თქვა იესომ, — „მაშინ იცოდეთ, რომ მოახლოებულია მისი გაპარტახება. მაშინ იუდეაში მყოფნი მთებს შეაფარონ თავი; ხოლო ქალაქის შუაგულში მყოფნი გავიდნენ იქიდან.“ ლუკა 21:20, 21. მას შემდეგ, რაც ცესტიუსის მეთაურობით რომაელებმა ქალაქს ალყა შემოარტყეს, მათ სრულიად მოულოდნელად მოხსნეს ალყა მაშინ, როცა ყველაფერი უშუალო შეტევისათვის ხელსაყრელად ჩანდა. ალყაში მოქცეულნი, რომელთაც წარმატებული წინააღმდეგობის იმედი გადაეწურათ, უკვე დანებების პირას იყვნენ, როდესაც რომაელმა მხედართმთავარმა თავისი ძალები ყოველგვარი აშკარა მიზეზის გარეშე გაიყვანა. მაგრამ ღმერთის მოწყალე განგება მოვლენებს თავისი ხალხის სასიკეთოდ წარმართავდა. აღთქმული ნიშანი მიეცა მომლოდინე ქრისტიანებს, და ახლა შესაძლებლობა მიეცა ყველას, ვისაც სურდა, მაცხოვრის გაფრთხილებას დამორჩილებოდა. მოვლენები ისე წარიმართა ღვთის მიერ, რომ არც იუდეველებს და არც რომაელებს არ შეეძლოთ ქრისტიანთა გაქცევის შეჩერება. ცესტიუსის უკანდახევის შემდეგ იუდეველები იერუსალიმიდან გამოიჭრნენ და უკანდამხევ მის ლაშქარს დაედევნენ; და სანამ ორივე ძალა ასე სრულად იყო ჩაბმული ბრძოლაში, ქრისტიანებს მიეცათ შესაძლებლობა ქალაქი დაეტოვებინათ. ამ დროს ქვეყანაც გათავისუფლებული იყო მტრებისგან, რომელთაც შეიძლებოდა მათი შეჩერება ეცადათ. ალყის დროს იუდეველები იერუსალიმში იყვნენ შეკრებილნი კარვობის დღესასწაულის აღსანიშნავად, და ამგვარად მთელ ქვეყანაში მცხოვრებმა ქრისტიანებმა შეძლეს დაუბრკოლებლად გაქცევა. დაუყოვნებლივ გაიქცნენ უსაფრთხო ადგილას — ქალაქ პელაში, პერეის ქვეყანაში, იორდანეს გაღმა.“ „დიდი ბრძოლა“, 30.

იერუსალიმის ალყამ ცესტიუსის მიერ 66 წელს აღასრულა ის გამაფრთხილებელი „ნიშანი“, რომელიც ქრისტემ დააფიქსირა იმ ისტორიის ქრისტიანთათვის; მაგრამ ტიტუსის ალყამ ახ. წ. 70 წელს გაქცევისათვის არავითარი „ნიშანი“ არ მისცა. იმ ალყის დროს ქალაქში არცერთი ქრისტიანი აღარ იყო დარჩენილი, და იმ უკანასკნელმა ალყამ იერუსალიმის დაღუპვა გამოიწვია; ხოლო იერუსალიმის დაღუპვისას „არცერთი ქრისტიანი არ დაღუპულა“, რადგან ქრისტიანები ისტორიის დასაწყისშივე იყვნენ გაქცეულნი.

„იუდეველთა ძალები, კესტიუსსა და მის ლაშქარს მდევნელად მიდევნებულნი, ისეთი მძვინვარებით დაატყდნენ მათ უკანა რიგებს, რომ მათ სრულ განადგურებასაც კი უქადდნენ. რომაელებმა დიდი გაჭირვებით შეძლეს უკანდახევა. იუდეველები თითქმის სრულიად უვნებლად გადარჩნენ და ნადავლითურთ ტრიუმფით დაბრუნდნენ იერუსალიმში. თუმცა ამ მოჩვენებითმა წარმატებამ მათ მხოლოდ ბოროტება მოუტანა. მან შთაუწერა მათ რომაელთა მიმართ ის სულკვეთება ჯიუტი წინააღმდეგობისა, რომელმაც მალე უთქმელი ვაება დაატეხა განწირულ ქალაქს.“

„სამინელი იყო ის უბედურებები, რომლებიც იერუსალიმს დაატყდა თავს, როდესაც ტიტუსმა ალყა კვლავ განაახლა. ქალაქი ალყაში მოექცა პასექის დროს, როცა მის გალავნებს შიგნით მილიონობით იუდეველი იყო შეკრებილი.“ The Great Controversy, 31.

66 წლის კარვობის დღესასწაულიდან 70 წლის პასექამდე სამი წელიწადი და ნახევარია, რაც წინასწარმეტყველურად არის ათას ორას სამოცი დღე. 66 წლიდან 70 წლამდე წარმართულმა რომმა გათელა საწმიდარი და მხედრობა, ისევე როგორც საპაპო რომმა გათელა წმიდა ქალაქი ორმოცდაორი თვის განმავლობაში, 538 წლიდან 1798 წლამდე.

მაგრამ ეზო, რომელიც ტაძრის გარეთ არის, გარეთ დატოვე და ნუ გაზომავ მას, რადგან იგი წარმართებს მიეცა; და წმიდა ქალაქს ორმოცდაორ თვეს ფეხქვეშ გათელავენ. გამოცხადება 11:2.

როგორც წარმართული რომი, ისე პაპური რომი, ფეხქვეშ თელავდნენ იერუსალიმს ათას ორას სამოცი დღის (წლის) განმავლობაში; ამით ცხადდება, რომ თანამედროვე რომი უკანასკნელი დღეების სულიერ იერუსალიმსაც ფეხქვეშ გათელავს თორმეტასსამოცი დღის სიმბოლური პერიოდის განმავლობაში. ეს სიმბოლური პერიოდი დაიწყება შეერთებულ შტატებში მალე მოსალოდნელი საკვირაო კანონის დროს, როდესაც სასიკვდილო ჭრილობა განიკურნება.

და ვიხილე მისი ერთ-ერთი თავი, თითქოს სასიკვდილოდ იყო დაჭრილი; და მისი სასიკვდილო ჭრილობა განიკურნა; და მთელი ქვეყნიერება გაოცებით გაჰყვა მხეცს. და თავყვანი სცეს გველეშაპს, რომელმაც ძალაუფლება მისცა მხეცს; და თავყვანი სცეს მხეცს და ამბობდნენ: ვინ არის მხეცის მსგავსი? ვინ შეძლებს მასთან ომს? და მიეცა მას პირი, რათა ელაპარაკა დიდი სიტყვები და გმობანი; და მიეცა მას ძალაუფლება, რომ ემოქმედა ორმოცდაორი თვის განმავლობაში. გამოცხადება 13:3–5.

პაპობრივი დევნის სიმბოლური ორმოცდაორი თვე არის საკვირაო კანონის კრიზისის „საათი“. ეს „საათი“ იწყება „ნიშნით“ (დროშით) და მთავრდება „ნიშნებით“. საკვირაო კანონის დროს აღმართული დროშის „ნიშანი“ გამოიწვევს იმას, რომ ყოველი ქრისტიანი, რომელიც ჯერ კიდევ ბაბილონში იქნება, გაიქცევა დიდებულ წმიდა მთაზე, რომელიც ამაღლებულია (აღმართულია) სხვა ბორცვებზე მეტად.

და იქნება უკანასკნელ დღეებში, რომ უფლის სახლის მთა დამყარდება მთათა მწვერვალზე და ამაღლდება ბორცვებზე მაღლა; და ყველა ერი მოედინება მისკენ. და მრავალი ხალხი წავა და იტყვის: მოდით, ავიდეთ უფლის მთაზე, იაკობის

ღვთის სახლთან; და ის გვასწავლის თავის გზებს, და ჩვენ ვივლით მის ბილიკებზე; რადგან სიონიდან გამოვა რჯული, და უფლის სიტყვა — იერუსალიმიდან. ესაია 2:2, 3.

კვირადღის თაყვანისცემის აღსასრულებლად გამოცემული ბრძანების ჟამს ქალაქებიდან გაქცევა წინასწარ იყო განსაზღვრებული როგორც ქრისტიანთა გაქცევით 66 წელს, ასევე ეკლესიის გაქცევით 538 წელს, როდესაც იგი უდაბნოში გაიხიზნა.

და ქალი გაიქცა უდაბნოში, სადაც მას ღმერთისგან მომზადებული ადგილი ჰქონდა, რათა იქ ერჩინათ იგი ათას ორას სამოც დღეს. გამოცხადება 12:6.

იერუსალიმის განადგურება პირველი ალყიდან უკანასკნელ ალყამდე სამნახევარ წელს გაგრძელდა, მაგრამ მომავალი განადგურების შესახებ გამაფრთხილებელი უწყება შვიდი წლის განმავლობაში იყო მიცემული — პირველი ალყის წინ სამნახევარი წლის განმავლობაში და შემდეგაც სამნახევარი წლის განმავლობაში.

„იერუსალიმის განადგურების შესახებ ქრისტეს მიერ მოცემული ყოველი წინასწარმეტყველება სიტყვასიტყვით აღსრულდა. იუდეველებმა გამოსცადეს მისი გამაფრთხილებელი სიტყვების ჭეშმარიტება: ‘როგორი საზომითაც ზომავთ, იმავეთი კვლავ თქვენვე გაგეზომებათ.’ მათე 7:2.

„ნიშნები და სასწაულები გამოჩნდა, რომლებიც უბედურებასა და დაღუპვას მოასწავებდა. ღამის შუაგულში ტაძრასა და სამსხვერპლოზე არაბუნებრივი ნათელი ანათებდა. მზის ჩასვლისას ღრუბლებზე გამოსახული ჩანდა ეტლები და საომრად შემოკრებილი მებრძოლები. მღვდლები, რომლებიც ღამით მსახურობდნენ საწმიდარში, იდუმალი ხმებისგან შეძრწუნდნენ; დედამიწა ირყეოდა და მრავალი ხმა ისმოდა, რომლებიც ღადადებდნენ: „წავიდეთ აქედან.“ დიდი აღმოსავლეთის კარიბჭე, რომელიც იმდენად მძიმე იყო, რომ ოც კაცსაც კი ძლივს შეეძლო მისი დახურვა, და რომელიც მტკიცე რკინის უზარმაზარი ურდულებით იყო დამაგრებული, ქვის მტკიცე საფარში ღრმად ჩასმული, შუადამისას თავისთავად გაიღო, ყოველგვარი ხილული მოქმედი ძალის გარეშე.—Milman, The History of the Jews, book 13.

„შვიდი წლის განმავლობაში ერთი კაცი განუწყვეტლივ დადიოდა იერუსალიმის ქუჩებში ზევით და ქვევით და აცხადებდა იმ უბედურებებს, რომლებიც ქალაქს უნდა დასტყდომოდა თავს. დღე და ღამე იგი გალობდა ამ შემზარავ საგლოვიარო გოდებას: „ხმა აღმოსავლეთიდან! ხმა დასავლეთიდან! ხმა ოთხი ქარიდან! ხმა იერუსალიმის წინააღმდეგ და ტაძრის წინააღმდეგ! ხმა სასიძოვებისა და პატარძლების წინააღმდეგ! ხმა მთელი ხალხის წინააღმდეგ!“ — იქვე. ეს უცნაური არსება დააპატიმრეს და გაშოლტეს, მაგრამ მისი ბაგეებიდან არც ერთი ჩივილი არ დასცდენია. შეურაცხყოფასა და ძალადობას იგი მხოლოდ ამით პასუხობდა: „ვაი, ვაი იერუსალიმს!“ „ვაი, ვაი მის მკვიდრთ!“ მისი გამაფრთხილებელი ძახილი არ შეწყვეტილა, ვიდრე არ იქნა მოკლული იმ ალყის დროს, რომელიც წინასწარ ჰქონდა ნაწინასწარმეტყველები.“ დიადი ბრძოლა, 29, 30.

სიტყვიერი იერუსალიმის საბოლოო განადგურებას 70 წელს წინ უძღოდა „ნიშნები და სასწაულები“, რომლებმაც გამოავლინა „უბედურება და დაღუპვა“. გამაფრთხილებელი „ნიშნები“ ვლინდებოდა პირველი ალყის წინ სამი-ნახევარი წლის განმავლობაში და იმ სამი-ნახევარი წლის განმავლობაშიც, რომელმაც განადგურებამდე მიიყვანა. მოახლოებული განადგურების მაჩვენებელი „ნიშნები“ (მრავლობითში) არ იყო გაქცევის გაფრთხილების „ნიშანი“, არამედ გამოსაცდელი ვადის მოახლოებული დახურვის გამოცხადება.

538-იდან 1798 წლამდე სულიერი იერუსალიმის დათრგუნვის დროს გაქცევის შესახებ გამაფრთხილებელი „ნიშანი“ იყო გაუდაბურების სისაძაგლე, როდესაც „ცოდვის კაცი“ „გამოეცხადა“ როგორც „დაღუპვის ძე; რომელიც ეწინააღმდეგება და აღიმალღებს თავს ყოველივეზე მაღლა, რასაც ღმერთი ეწოდება ან რასაც თავყვანს სცემენ, ისე რომ იგი, როგორც ღმერთი, ზის ღმერთის ტაძარში და თავს აჩვენებს, ვითომ ღმერთია.“

ამიტომ, როდესაც იხილავთ გაპარტახების სისაძაგლეს, რომლის შესახებაც დანიელ წინასწარმეტყველმა თქვა, რომ დგას წმინდა ადგილას, (ვისაც კითხულობს, გაიგოს.) მათე 24:15.

როდესაც იმ ისტორიის ქრისტიანებმა ის „ნიშანი“ შეიცნეს, ისინი უდაბნოში გაიქცნენ ათას ორას სამოცი წლით.

იმათთვის, ვინც ერთგული უნდა დარჩენილიყო, საჭირო იყო სასოწარკვეთილი ბრძოლა, რათა მტკიცედ მდგარიყვნენ იმ სიცრუეთა და სიბილწეთაგან, რომლებიც სამღვდლო შესამოსლით იყო შენიღბული და ეკლესიაში იქნა შეტანილი. ბიბლია არ იყო მიღებული სარწმუნოების სტანდარტად. რელიგიური თავისუფლების მოძღვრებას ერესი ეწოდებოდა, ხოლო მის დამცველებს სძულდათ და დევნიდნენ.

„ხანგრძლივი და მძაფრი ბრძოლის შემდეგ, ერთგულმა მცირერიცხოვანმა ჯგუფმა გადაწყვიტა, სრულიად გაეწყვიტა ყოველგვარი კავშირი განდგომილ ეკლესიასთან, თუ იგი კვლავაც უარს იტყოდა სიცრუისა და კერპთაყვანისმცემლობისგან გათავისუფლებაზე. მათ დაინახეს, რომ განშორება აბსოლუტური აუცილებლობა იყო, თუკი სურდათ ღვთის სიტყვისადმი მორჩილება. მათ ვერ გაბედეს შეეწყნარებინათ თავიანთივე სულებისთვის დამღუპველი ცდომილებანი და მიეცათ ისეთი მაგალითი, რომელიც საფრთხეში ჩააგდებდა მათი შვილებისა და შვილთაშვილების რწმენას. მშვიდობისა და ერთობის შესანარჩუნებლად ისინი მზად იყვნენ წასულიყვნენ ყოველგვარ დათმობაზე, რომელიც ღვთისადმი ერთგულებასთან თავსებადი იქნებოდა; მაგრამ გრძნობდნენ, რომ თვით მშვიდობაც კი მეტისმეტად ძვირად იქნებოდა შეძენილი, თუ ამისათვის პრინციპი შეეწირებოდა. თუ ერთობა მხოლოდ ჭეშმარიტებისა და სიმართლის კომპრომისის ფასად შეიძლებოდა მიღწეულიყო, მაშინ იყოს განსხვავება და ომიც კი.“ The Great Controversy, 45.

პაპის მიერ განხორციელებული დევნის ათას ორას სამოცი წლის დასასრულთან მიახლოებისას იყო „ნიშნები“ (მრავლობითში), და ისევე, როგორც იმ „ნიშნებთან“ დაკავშირებით, რომლებიც იყო იმ ათას ორას სამოცი დღის დასასრულს, როდესაც წარმართული რომი თრგუნავდა სიტყვასიტყვით იერუსალიმს, ის „ნიშნები“ გაქცევის

ნიშნები არ იყო.

„მხსნელი იძლევა თავისი მოსვლის ნიშნებს და, ამაზე მეტადაც, განსაზღვრავს იმ დროს, როცა ამ ნიშნებიდან პირველი უნდა გამოჩნდეს: „იმ დღეთა გასაჭირისთანავე მზე დაბნელდება და მთვარე აღარ გამოსცემს თავის ნათელს, და ვარსკვლავები ჩამოცვივიან ციდან, და შეირყევიან ცათა ძალნი; და მაშინ გამოჩნდება ცაში კაცის ძის ნიშანი; და მაშინ მოტირალნი იქნებიან ქვეყნის ყველა ტომნი და იხილავენ კაცის ძეს, მომავალს ცის ღრუბლებზე ძალითა და დიდი დიდებით. და მოავლენს თავის ანგელოზებს საყვირის დიდი ხმით, და შეკრებენ მის რჩეულებს ოთხივე ქარიდან, ცათა კიდიდან ცათა კიდემდე.“

„დიდი პაპური დევნის დასასრულს, როგორც ქრისტემ განაცხადა, მზე უნდა დაბნელებულიყო და მთვარეს აღარ უნდა მიეცა თავისი ნათელი. შემდეგ ვარსკვლავები უნდა ჩამოცვნილიყვნენ ციდან. და იგი ამბობს: „ისწავლეთ იგავი ლელვის ხისგან: როცა მისი რტო ჯერ კიდევ ნაზია და ფოთლებს გამოიტანს, იცით, რომ ზაფხული ახლოა; ასევე თქვენც, როცა იხილავთ ყოველივე ამას, იცოდეთ, რომ იგი ახლოსაა, კართანვე.“ მათე 24:32, 33, margin.

„ქრისტემ თავისი მოსვლის ნიშნები მოგვცა. იგი აცხადებს, რომ შეგვიძლია ვიცოდეთ, როცა იგი ახლოსაა, კართანვე. იგი ამბობს მათ შესახებ, ვინც ამ ნიშნებს ხედავენ: „ეს თაობა არ გადავა, ვიდრე ეს ყოველივე აღსრულდებოდეს.“ ეს ნიშნები გამოჩნდა. ახლა დარწმუნებით ვიცით, რომ უფლის მოსვლა მოახლოებულია. „ცა და მიწა გადაივლის,“ ამბობს იგი, „მაგრამ ჩემი სიტყვები არ გადაივლის.““ The Desire of Ages, 631, 632.

როდესაც „იერუსალიმის ფეხქვეშ თელვის სამი წელი და ნახევარი“ პაპური რომის მიერ დასასრულს უახლოვდებოდა, იყო „ნიშანთა“ ერთობლიობა, რომელმაც ქრისტეს მოსვლა გამოავლინა და მილერიტული ისტორია შემოიღო. მილერიტული ისტორია უკანასკნელ დღეებში ასო-ასოდ უნდა განმეორდეს. ის „ნიშნები“, რომლებიც „დიდი პაპური დევნის დასასრულს“ გამოჩნდა, წინასწარ იყო ტიპიზებული იმ „ნიშნებით“, რომლებიც წარმართი რომის მიერ 66-დან 70 წლამდე იერუსალიმის ფეხქვეშ თელვის სამი წელი და ნახევრის დასრულებისას გამოჩნდა. ამიტომ, ორი მოწმის საფუძველზე, იქნება დროშის „ნიშანი“, რომელიც აღმართულია დიდი მიწისძვრის ჟამს, და რომელიც თანამედროვე რომის ისტორიაში გაქცევის შესახებ გაფრთხილების ნიშანია; და ასევე იქნება „ნიშნები“ მრავლობითში, რომლებიც უკანასკნელ დღეებში თანამედროვე რომის დევნის პერიოდის დასასრულს ხდება.

ჩვენ გავაგრძელებთ ამ შესწავლას მომდევნო სტატიაში.

„წაიკითხეთ ლუკას 21-ე თავი. მასში ქრისტე გვამღევს გაფრთხილებას: „გაუფრთხილდით თქვენს თავს, რათა ოდესმე თქვენი გულები არ დამძიმდეს ნაყროვანებით, სიმთვრალითა და ამ ცხოვრების საზრუნავით, და ის დღე მოულოდნელად არ დაგატყდეთ თავს. რადგან როგორც მახე, ისე მოვა იგი ყველასზე, ვინც მთელი დედამიწის პირზე მკვიდრობს. მაშ, იფხიზლეთ და ყოველთვის ილოცეთ, რათა ღირსად ჩაითვალოთ, რომ გაექცეთ ყოველივე ამას და წარდგეთ კაცის ძის წინაშე“ (ლუკა 21:34-36).“

„ჟამთა ნიშნები ჩვენს სამყაროში სრულდება, მაგრამ ეკლესიები, საერთო ჯამში, მძინარედ არიან წარმოდგენილნი. განა არ უნდა მივიღოთ გაფრთხილება უგუნური ქალწულების გამოცდილებიდან, რომლებმაც, როცა გაისმა ხმა: „აჰა, სიძე მოდის; გამოდით მის შესახვედრად“, აღმოაჩინეს, რომ თავიანთ ლამპრებში ზეთი არ ჰქონდათ? და ვიდრე ისინი ზეთის საყიდლად წავიდოდნენ, სიძე ბრძენ ქალწულებთან ერთად შევიდა საქორწინო ნადიმზე, და კარი დაიხშო. როდესაც უგუნურმა ქალწულებმა საბანკეტო დარბაზს მიაღწიეს, მათ მოულოდნელი უარი მიიღეს. ნადიმის მოძღვარმა განაცხადა: „არ გიცნობთ თქვენ“. ისინი დარჩნენ გარეთ მდგარნი, ცარიელ ქუჩაზე, ღამის წყვდიადში.“ Manuscript Releases, ტომი 15, 229.